

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohèlet 3, 1)
Diumenge de la Sma. Trinitat 2026 - Núm. 3677

3 en ratlla

Quan arreu sembla que se'm convoca a la mirada de melic, a curta distància, em proposo ampliar-la. Em situo al meu espai de pregària habitual. Recupero l'atenció en la respiració, connectada endins. Enforteixo així la relació amb mi mateix, amb mi mateixa. Des d'aquí, ara enfoco la mirada en una icona, una creu... el que em convoca a trobar-me amb el Crist, el que trobo defora i que habita endins quan li deixo espai per ressonar. Ell i jo, obrint-me a la relació a 2.

Faig un pas més, el de risc. Em disposo a jugar-me-la, a descentrar-me. Tot d'una cerco un tercer element en aquesta relació: sigui més físic, com l'espelma davant la icona; sigui més subtil, com el raig de llum que enfoca la meva mirada, tot ampliant-ne la percepció. Passo del tàndem a la tríada. Me la jugo al 3 en ratlla.

En aquesta juguesca, em moc de la relació a 1, passant per l'A 2 i convidant-me a l'A 3. Jugo a contracorrent, quan la seducció em demana quedar-me en l'individualisme de l'A 1 i a molt estirar disposar-me a l'A 2. Se'm convida a assajar una relació de risc, la que imagino entre la Trinitat. Em fa cruixir mentre em fa créixer. Cerco l'entrellat d'aquest risc: al centre, l'Amor, lliurat, a fons perdut. No hi trobo paraula per encabir tant misteri. Cerco el gest que m'ajudi a expressar-lo.

Entro a [Jn, 3, 16-18](#). Cerco alguna pista per aquest entrellat de relació trinitària. Com pot ser això? Considerant la proposta A3, em pregunto com serà la relació a 3 bandes, de 3 en ratlla per anar a la una, perquè sigui de vida eterna. Em disposa a ampliar la mirada. Surto del meu espai físic de pregària. Passo de la versió "espai" a la versió "mode". M'apropo al meu quotidià assajant un nou "mode" de relació.

Quina no serà la relació trinitària a la que se'ns convida? Com imagino la meva relació diària amb uns i altres? Versió dissolució? Versió amplificació? Versió reclusió-melic? Opto per la que em faci créixer. Sabent que confio en Aquell que m'hi convoca. Demano que sigui la Trinitat la que em posi en aquesta versió relacional. Cerco el gest escaient -més que cap paraula- que aquesta setmana em mogui a arriscar per la relació trinitària. En [2Co 13,11-13](#) n'hi trobo algun.

Se'm convoca a un col·loqui curiós, també de risc, sense paraules. Davant meu, tres persones: el Crist encarnat, el Pare creador i l'Esperit Sant. Des del gest i el silenci imploro *"Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor; l'amor de Déu i la comunió amb l'Esperit Sant, siguin amb tots nosaltres"* (2Co 13,12)

"Kawil"
Cristóbal Fones